

“El leninista de la Catalunya pagesa era tendre i patètic, lliure i dogmàtic”

Ramon Erra (Vic, Osona, 1966) publica a La Magrana la novel·la *Escolta, Volòdia!*, protagonitzada per un leninista i poeta de pagès, Carles-Frederic, també conegut com a *Soviet Suprem*.

—**El protagonista és inspirat en cap personatge real?**

—No. És pura ficció. És un emplot de diversos personatges. Li he posat un nom compost perquè fes pensar que era una barreja de diversos personatges i, en bona part, inventat.

—**Per tant, tot i ser singular, pot haver existit?**

—Jo ho veig així, sí. Crec que és un arquetip. Té d'específic que viu al món rural i això el fa més curiós. Era més normal que visqués en una ciutat, en un barri, que no pas en un poble petit. En una ciutat, durant el franquisme, podia formar part d'una xarxa de persones semblants i tenir-hi acollida. En canvi, en un lloc petit estava sol i això el feia tornar més radical. Les idees se li quedaven clavades a la pell i no podia evolucionar.

—**I el fet que es dediqui a fer versos també és representatiu d'aquesta mena de personatges?**

—Sí. Per a mi representa aquesta mena de genis que van aprendre català de manera autodidàctica i tenien la sensació que feien alguna cosa més que no aprendre la llengua. L'aprenien amb tanta força que pensaven que podien fer creació i tot. El típic avi que presenta poesies a la revista del barri i te'l mires amb tendresa. Penses que això realment és dolentot, però aquest home, a més d'aprendre la seva llengua i de reaccionar contra la repressió de la llengua, ha volgut fer creació i hi ha cregut. És un producte típicament català.

—**El veieu com un personatge ridícul?**

—Durant el franquisme concreten els seus ideals. Durant el darrer franquisme i la transició, l'època de la novel·la, es fa incòmode, estrany i problemàtic, però els joves, que l'escolten encuriosits, se'l miren amb admiració, si bé fa una funció que ratlla la del bufó. I quan cau el mur ja és només patètic, amb unes idees antiquades.

—**Aquests homes eren més soviètics que no pas comunistes, no? Adoren l'escenografia i els mites soviètics, sense**

Ramon Erra publica la novel·la *Escolta, Volòdia!*, a La Magrana.

gaire relació amb els comunistes del país.

—No he volgut tractar del tema de la militància perquè m'interessava la figura humana i la seva adoració per l'URSS i la cultura eslava, barreja mental que algunes persones van tenir en aquell moment.

—**El poema que el vostre personatge dedica a Lenin és clar i senzill. No tendien, els d'aquests personatges, a ser abarrocats?**

—Sí, però jo volia que fos sobri perquè quedés ben clar el seu caràcter èpic i sentimental. Èpic, perquè hi parla de Lenin, i sentimental perquè per a mi el personatge té un punt molt important de sentimental.

—**Si l'haguéssiu d'etiquetar amb una sola paraula no seria estrafolari?**

—No ho sé pas. Estrafolari, ho veig un pèl exagerat. No sabria descriure'l amb una paraula. Per això he fet una novel·la. És un personatge contradictori, entre tendre i patètic, entre lliure i dogmàtic.

—**Els que he conegut semblaven que de petits havien caigut de la trona, que els mancava un bull. El vostre, també?**

—Els qui volen dedicar-li una miscel·lània s'adonen de la impossibilitat de conèixer el personatge. La novel·la explica també les dificultats de conèixer algú en realitat. Sí que ells, a través d'allò que descobreixen, comencen a buscar alternatives per a explicar per què el personatge és com és. I una de les que pensen és que potser tenia un problema mental que podia ser una cosa que al seu moment no era diagnosticada, o bé no era res de tot això.

—**La trama us obliga a girar al voltant del personatge contínuament, un personatge reiteratiu, monòton. No heu pensat que això pot cansar el lector?**

—Potser és perquè als narradors de la miscel·lània també els causa cansament. Mai no arriben al rovell de la qüestió, que és com és aquesta persona realment. De totes maneres sí que penso que hi ha una subtrama: saber què és aquest tema que tenen amagat i que la gent no vol parlar-ne. I al final s'acaba sabent la història completa a partir d'un escrit que li troben en un calaix, una mena de reinterpretació del drama rural.

Lluís Bonada